

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Kinga Sternik

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **C. T.** i **E. D.** skazanych z art. 286 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 15 lutego 2024 r.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 264/22
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 25 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 10/19,

**I. na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok
co do E. D. w części dotyczącej kary łącznej pozbawienia wolności
i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w
Szczecinie do ponownego rozpoznania;**

**II. oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanych w
częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych C. T. i E. D. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 25 kwietnia 2022 r, sygn. akt II K 10/19, wyrokiem z dnia 21 grudnia 2022 r, sygn. akt II AKa 264/22, zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że:

1) orzeczoną wobec oskarżonego C. T. karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 4 (czterech) lat,

2)a. uchylił orzeczenie o karze łącznej wymierzonej E. D.,

1. obniżył karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec E. D. w punkcie VI. 1 do 3 (trzech) lat,

2. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U z 2020 r., poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył orzeczone wobec oskarżonej E. D. kary pozbawienia wolności i wymierzył jej **„karę łączną 3 (czterech) lat pozbawienia wolności**

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz rozstrzygnął o kosztach.

Kasacje od tego wyroku wnieśli obrońcy obojga skazanych. Skarżąc wyrok w całości sformułowali w kasacjach zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego. Obrońca E. D. w swojej kasacji podniosła również uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Skarżący domagali się uchylenia zaskarżonego wyroku i uniewinnia skazanych od popełnienia zarzucanych im przestępstw, ewentualnie umorzenia postępowania albo przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Koszalinie w pisemnej odpowiedzi na kasację oraz prokurator Prokuratury Krajowej występujący na rozprawie kasacyjnej wniesli o oddalenie obu kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę E. D. kasacja musiała prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej tej oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Wynikało to ze stwierdzenia przez Sąd Najwyższy z urzędu (art. 536 k.p.k.) uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., w postaci wewnętrznej sprzeczności wyroku uniemożliwiającej jego wykonanie.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, zmieniając zaskarżony wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze E. D., w punkcie I. 2c. wyroku wymierzył tej oskarżonej, na podstawie stosownych przepisów, **„karę łączną 3 (czterech) lat pozbawienia wolności ”**.

Rozbieżne określenie w części dyspozytywnej wyroku kary, poprzez wzajemnie sprzeczne wskazanie w zapisie słownym i cyfrowym wymiaru kary, powoduje wewnętrzną sprzeczność tej części wyroku, uniemożliwiającą jego wykonanie, a więc stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (tak też Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z 3 czerwca 2020 r., IV KK 159/20 oraz 27 kwietnia 2022 r., III KK 130/22).

Stwierdzenie zaistnienia tego uchybienia powoduje, zgodnie z art. 439 § 1 *in principia* k.p.k., konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku co do oskarżonej E. D. w części dotyczącej kary łącznej pozbawienia wolności i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd ten orzekając na nowo karę łączną pozbawienia wolności wobec oskarżonej E. D. uniknie stwierdzonego uchybienia.

Wobec oddalenia na rozprawie kasacji obrońców skazanych jako oczywiście bezzasadnych, Sąd Najwyższy zwolniony był z obowiązku sporządzenia pisemnego uzasadnienia tej części orzeczenia (art. 535 § 3 k.p.k.).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[aʔ]